

pa si globoko zapiše v serce besede angelja, veselo skoči po konci in se podá v bližnje mesto, kjer ga neka bogata vdova vzame za svojega otroka in prav lepo zanj skerbi.

Dragi moji! storite tudi vi tako in imejte dobrote božje vedno pred očmi.

A. Jurinec, mladenič.

Očetova fajfa.

Ivanek je bil še majhen deček, komaj šest let star, in že ga je mikalo po očetovih fajfah; poskusil bi bil rad kako se kadí. Oče so morali vsaki dan nad njim upiti: „Ivanek, pusti moje fajfe; otroci zbolé, ako pušijo!“ Toda Ivanek se ne zmeni veliko za očetove besede in še vedno je stegal svoje perste po očetovih fajfah.

Nekega dné odidejo oče iz doma in pozabijo svojo sobo zakleniti. Berž vidi to Ivanek in kmalu je bil pri fajfah. Izbere si eno, nabaše jo s tobakom, prižgé z žveplenko in začne pušiti kakor kak Turek. Šeta in šopiri se po sobi, kakor bi bil bogsigavedi kedó. Nù, ni bilo dolgo, da mu pride dim v nos in gerlo, in Ivanek začne kihati in kašljati, da ga je vse bolelo in se mu debele solzé po obrazu vlijó. Pa za vse to ni nič maral, mislil si je, da je to Bog vé kaka sladkost in pušil je dalje. Kmalu je bila vsa soba v dimu.

Ne dolgo in Ivaneku je prihajalo slabo, kakor še nikoli poprej. Tresel se je po vsem životu in omahoval je sim in tam. Bilo mu je, kakor bi se mu zemlja gugala pod nogami. Naenkrat se mu zmračí pred očmi, prihajalo mu je zmiraj bolj slabo, fajfa mu pade na tla in Ivanek ni mogel več stati na nogah. Zverne se na tla in si prebije glavo ob ogel nekega stola, ter ostane brez vse zavesti na tleh ležeč.

Kmalu potem se povernejo oče domóv, zagledajo dim v hiši in razbito fajfo na tleh. Tudi Ivaneka vidijo kakor mertvega na tleh ležati in kmalu uganejo, kaj se je zgodilo, ko ni bilo njih doma. Oče vzdignejo Ivaneka, dadó mu vode piti, in ko se je zopet zavedel, ga ostro okarajo.

„O ljubi oče, odpustite mi“ pravi Ivanek, „nikoli več ne bodem pušil; še zdaj sem ves bolan!“

„Vidiš tedaj,“ rečejo oče, „da sem ti le dobro hotel, ko sem te svaril pred tobakom. Pojdi zdaj le k materi, da ti rano obvežejo!“

Ivanek odide k materi in odsihdob se ni več nobene fajfe dotaknil. „Skušnja izmodri človeka.“

— o —

Zadovoljnost.

Jaz majhno hišico imam,	Zlatá, srebrá res v hiš'ci ni	Po dnevi delam, trudim se,
Za vsa bogastva je ne dam;	Pa tud' enakih teh reči;	Posnemam pridne čbelice,
Je tiho mirno vse okrog,	Sem zadovoljen, dober, mlad,	Po noči pa se sladko spi,
Nad mano čuje ljubi Bog,	Vesel sem zmiraj, pôjem rad.	Z menoj so božji angeljčki.

— § —